

Kedves Olvasóink!

Ha valaki úgy érzi magát, mint egy túlterhelt teherhordó szamár, akit elhagyott minden életkedve, azt nagyon fogja érdekelni ennek az újságnak a tartalma.

A misszionáriusokat ma már nem hősként mutatják be, akiknek sohasem kell megküzdeniük a csüggedéssel. Még ha régen így is írtak róluk, a valóság egészen máshogy nézett ki. A misszionáriusok sem különleges lények.

Ulrich Schmalzhaf nagyon is valóságos félelmeiről számol be, amelyeket saját gyermekének betegsége váltott ki. Bár a világ másik kétharmadában élő misszionárius életében az ilyesmi nem

mindennapos tapasztalat, de nem is tartozik a ritka események közé. Michael Eckstein a fáradtságos kezdetekről ír, sok kezdő misszionárius helyett is, és Susanne Schlotz a hosszú évek után lezárult gyülekezetalapításra visszatekintve arról számol be, mennyi csüggedésből és újabb nekibuzdulásokból állt a munka. Magunk is elolvashatjuk, hogyan gondoskodott Isten bátorításról.

Margit Schwemmler arról ír, hogy lesújtó diagnózis idején is valóság a bátorítás, mert e mögött az élet mögött keresztyének állnak. Ennek a malawi asszonynak a története nagy hatást gyakorolt rám, és megmutatta, hogy Isten bátorítása már ebben az életben valóság, bár közbeavatkozása láthatatlan marad, és csak az örökkévalóságban lesz nyilvánvalóvá.

Mindenki előbb-utóbb fájdalmasan tapasztalja saját életében is a csüggedést. Az ember személyisége azonban akkor kezd növekedni és élni, amikor nem áll meg csüggedten, hanem végül kezelni tudja a nehéz helyzeteket.

Megtudjuk azt is, hogy a csüggedésből kétféleképpen is bátorítás lett: vagy úgy, hogy a helyzet változott meg, vagy „bátorítók” – vagyis egyes emberek – gondoskodtak a biztatásról, segítettek talpra állni. Gyakran éppen a súlyos szenvedést átélők jelenthetnek segítséget másoknak.

Matthias Lüdemann Bangladesből még egy harmadik lehetőségéről is szól: „Amikor Istenre és hatalmára tekintünk, betölt a reménység”.

Nekem személyesen minden új nap kezdetén az Úr Jézus Krisztussal való találkozás jelenti a bátorítást, ami a bibliaolvasásból és az Úrral folytatott beszélgetésből táplálkozik. Ez segít abban, hogy bizalommal induljak az ismeretlen és néha félelmetes helyzetekbe és találkozásokba.

Minden kedves olvasónkat szívből köszöntöm a Timóteusnak adott ígérettel: „Isten nem a félelem Lelkét adta nekünk, hanem az erőt, a szeretet és a józanság Lelkét.

Martin Auch
missziós igazgató

SZERETETTEL HÍVJUK A TESTVÉREKET

2010. április 24-én (szombaton)

10.00. órára

A Miskolc-Tetemvári Református Gyülekezetben
(Deszkatemplom, Pálóczy L. u. 21.) tartandó

KIBOCSÁTÓ, MISSZIÓI KONFERENCIÁRA.

Ezen az alkalmon szeretnénk

Dr. Keszi Krisztina orvos misszionáriust
ünnepélyesen újra kibocsátani, mielőtt visszatér
zambiai missziói szolgálatába.

A konferencia dél körül egy
szeretetuvendégséggel ér véget.

MINDEN ÉRDEKLŐDŐT SZERETETTEL VÁRUNK!

Tartalom:

Ecuador	2
Banglades - Bátorító élmények	2
Franciaország - Szedd össze a bátorságodat	3
Franciaország - Fontos tudnom, hogy elfogadnak, tisztelnek és szeretnek	5
Németország - Áldás	6
Németország - Az én szurkolótáborom	8
Malawi - Ki kit bátorít?	9
Malawi - Egy történet is tud bátorítani?!	10
Közép-Ázsia - Ki bátorít engem?	12
Közép-Ázsia - Az én Istenem – a Bátorítóm	12
Japán - Betörés, hernyók és lámpafüzérek	14
Japán - Ameddig a nap melegíti a földet	15

ECUADOR

Simone és Heiko Erndwein különleges karácsonyi ajándékot kapott. December 26-án megszületett fiuk, Mateo Benjamin.

Edgar Luz megint tartott tanítványosság tanfolyamot Quinindében, ahol új gyülekezet alapítása folyik, misszionáriusaink (LM misszionáriusok) támogatásával. Edgar írja:

BANGLADES

Mielőtt második szolgálati szabadságunkra hazarepültünk volna, Dakkában váratlanul megjelent az ajtónk előtt egy régi, észak-bangladesi munkatársunk. Kölsönösen elmondtuk egymásnak, mi újság, jókívánságok és búcsúszavak hangzottak el (könnyek is potyogtak, Bangladesben ez így természetes), aztán látogatónk amilyen gyorsan érkezett, el is tűnt megint. Jelenkéntelen apróságnak tűnhet, mégis nagyon megörültünk a látogatásának, nagyon meghatott, hogy ez a fiatal munkatárs vállalta a hosszú utazást. Már maga az, hogy az útiköltség majdnem félhavi fizetését emésztette föl, sok szónál ékebben beszél.

Bangladesnek ilyen emberekre van szüksége, akik másokat bátorítanak, igazi lelki és szociális segítséget tudnak nyújtani.

Az egyszerű vidéki lakosság számára a mindennapi élet gyakran valóságos túlélési harcot jelent, és a fővárosban, Dakkában is sok ember él elképesztő szegénységben. Vidéki gyülekezeteinkben az élet a természet ritmusához igazodik. Aratás idején (három-négyeszer évente) a férfiaknak van munkájuk és el tudják látni családjukat

„A gyülekezet nők között végzi szolgálatát. Isten hatalmas munkája nyomán most első alkalommal 20 férfi is eljött a meghívásra. – Január 9-én és 16-án megint tartottam egy tanfolyamot a szemináriumában. Az ibarrai oktatási központnak ebben az ágában akkreditált kurzusokat tudunk kínálni lelkipásztoroknak, akik ed-

dig semmilyen képzésben nem tudtak részt venni. – Örülünk, hogy sok alkalmunk adódik lelkigondozásra, amit házaspárok és családok vesznek igénybe konfliktus helyzetekben, jellemfejlesztő kérdésekben. Másrészt túlterheltek érezzük magunkat. Kérem, imádkozzanak, hogy jó és hasznos anyagokat találjunk.

Bátorító élmények

delemmel. Ez a lelki életre is pozitívan hat. A tartalékok szűkössége vagy egy gyengébb rizstermés nagy nehézséget okoz minden embernek. Ha ehhez még betegség vagy családi problémák is járulnak, sok családot hamar magával ragad a teljes elszegényedés örvénye. Ilyenkor az embereknek nagyon fontos Isten Igéjének a bátorítása és a keresztyén gyülekezet szeretetének megnyilvánulása.

Mi, misszionáriusok a gyülekezetek bangladesi lelkipásztoraival együtt gyakran útra kelünk, hogy bizonyítsuk az embereknek: nem

feledkeztünk meg róluk. Az indiai határ menti egyik faluban még alig nyitottuk ki autónk ajtaját, máris sírva közeledett egy asszony és kérte, hogy jöjjünk a házához. Az ágyon ott feküdt a férje, teljesen legyengült állapotban. Nem tudta, mi baja, de az arcán látszott, hogy már nem sokáig él, és félelem tükröződött a szemében. A család minden pénzét orvosokra költötték. Nem tudtak írni, olvasni, ezért átnéztük a leleteit. Előrehaladott rákbetegsége volt. Első pillanatban meg sem tudtunk szólalni, csak némán ültünk a szobában, de aztán el kellett magyaráz-

nunk a családnak a helyzetet. Imádkoztunk és megígértük: újra eljövünk. Vajon ez adott-e nekik a halál után túlmutató biztatást és reménységet, nem tudjuk. Néhány nap múlva a férfi meghalt, de később egyik gyermeke egy keresztyén internátusba mehetett és jó iskolába járhatott. Valahányszor újra eljutunk ebbe a faluba, az asszony mindig odajön az autónkhoz.

Gyakran elcsodálkozunk azon, ahogy egyes keresztyének nagyon súlyos időket át tudnak vészelni. Minden bajuk ellenére Isten segítségébe vetett sziklaszilárd bizalommal haladnak előre. Ugyanakkor a családtagok és a gyülekezeti munkatársak is erősítik reménységüket, sőt nem vonakodnak attól sem, hogy gyakorlati segítséget nyújtsanak. Ha például valaki megbetegszik, a gyülekezeti tagok sietnek meglátogatni és tanáccsal meg tettekkel segítik a beteget. Amikor valaki anyagilag jut nehéz helyzetbe, általános szokás, hogy kiségitik egymást. Bangladesben sok keresztyénnek van egy olyan szokása, ami valóban az Úr iránti bizalommal tölt el. Szíve-

sen és gyakran imádkoznak együtt. Az imádság fontos része a látogatósoknak, autós utazásoknak és találkozóknak. Más vallásúak sem tiltakoznak, amikor a keresztyének például a kórházban imádkoznak értük. Bizalommal tölt el, ha Istenre és hatalmára tekinthetünk. Egy egészen fiatal gyülekezet munkatársa hívott fel egyik este és kérdezte, benézhetne-e hozzám, hogy imádkozhasson értem, mert hallotta, hogy nem vagyok egészen jól.

Bangladesben nagyon nagy jelentőségű ez a gyakorlatban megélt közösség, mert a keresztyének

mint kisebbség hamar bátorságukat veszíthetnék.

Matthias Lüdemann

Matthias és Heike Lüdemann, hat gyermekük van. A Liebenzelli Miszsió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Matthias mezőgazdász, Heike pedig betegápolónő volt, 1998 óta élnek Bangladesben. Dinadzpur körzetében az iskolarendszeren kívüli teológiai oktatásban vesznek részt, ifjúsági munkát végeznek, és a fűinter-nátus munkájából is részt vállalnak. Szolgálati szabadságukig Matthias a misszionárius csoport vezetője is volt.

Asszony a leégett háza előtt

FRANCIAORSZÁG

Szedd össze a bátorságodat

„Szedd össze magad és bátran láss hozzá!” A franciák nem szedik össze a bátorságukat, hanem „a két kezükbe veszik” („prendre son courage à deux mains”). Különösen nehéz helyzetekben vagy feladatoknál „bátorságunkat a két kezünkbe kell vennünk”, nehogy már eleve feladjuk.

Csak bátran!

A nyelvtanulás elején Michaelnek műszaki problémák miatt többször fel kellett ven-

nie a kapcsolatot az internet szolgáltatóval, hogy megmagyarázza a hibát. Kezdő nyelvtanulónak nem kis feladat. Idegőrlő, sőt kétségbeejtő volt, különösen azért, mert sohasem tudtuk, hogy megoldották-e a problémát és mennyi idő múlva áll be újabb zavar. Ezekben a helyzetekben nem könnyű összeszednünk a bátorságunkat. Ilyenkor jó, ha másoktól bátorítást, támogatást kapunk, és például a tanár nő telefonál helyettünk. Ez szárnyakat ad, bátorít és megszépíti a napot.

Nagyon jól esnek a kis meglepetések

Szép dolog új nyelvet tanulni. Feltétlenül fontos engednünk, hogy kijavítsanak, méghozzá újra és újra, különben a hibák befészkelik magukat. A cél az, hogy tudjunk beszélni. Ám a hibáinkkal való állandó szembesítés nagyon kedvünket szegheti. Tanáraink biztattak:

– Bár még sok mindent meg kell tanulnotok, de mégis már most tekintélyes tudást szereztetek.

Ilyen biztatások után megint jobban el tudtuk viselni hibáinkat.

Tina az istentisztelet után néhány asszonnyal beszélgetett a palaiseau-i gyülekezetben, ahová a nyelvtanulás alatt istentiszteletre jártunk. Egyikük hirtelen csodálkozva felkiáltott:

– Hiszen te úgy beszélsz, mint mi!

Micsoda elismerés egy nyelvet tanuló számára!

Június közepén vizsgával zártuk nyelvtanulásunkat. Az előző napok a tanulás, az ismétlés jegyében teltek és nagy izgalom, vagyis a szokásos vizsgadrukk fogott el. Előző este gyülekezeti barátainktól kaptunk egy e-mail-t: „Legyetek bátrak, gondolunk rátok és imádkozunk értetek!” **A vizsgát magunknak kellett letennünk, mégsem voltunk egyedül!**

A normandiai Saint-Lô-ban az első kapcsolatfelvételeknél a szomszédos pék felesége barátságos mosollyal köszöntött minket:

– Isten hozott a városnegyedünkben!

Ez a kis kedvesség nagyon meghatott minket és bátorított, hogy itt igazán otthonosan érezhetjük magunkat.

A költözés forgatagában levelet kaptunk korábbi szomszédunktól a Párizs melletti Massy-ból. Csak köszönteni akart új otthonunkban és azzal biztatott, hogy ne féljünk semmitől. Kellemes meglepetés volt.

Hathatós támogatás

A Saint-Lô-i házban a költözés előtt néhány munkálatot – vakolást, tapétázást, festést, parketta lefektetést és még néhány egyebet – el kellett még végezni. Sok tetre kész kéz nyújtott valóban gyakorlati segítséget. Gyülekezeti barátaink abban siettek a segítségünkre, hogy Párizsból Normandiába hozták holminkat. Szüleink az 1000 kilométeres távolság ellenére eljöttek, beálltak a munkába és a költözésnél a házban, sőt még a kertben is

tették, amit kellett. Nélkülük nem győztük volna! A költözés napján Uwe Vogel, egyik misszionárius kollégánk eljött, hogy „kézzelfoghatóan” bátorítson. Hamarjában felépített egy állványzatot, amelyen a bútorokat egyenesen az ablakon át lehetett beadni a felső emeletre, és semmit sem kellett a szűk lépcsőházban felcipelni. Óriási kép... Sajnos, a fényképezőgépben éppen akkor merültek le az elemek.

Bátorítani nem is olyan nehéz, vagy talán mégis?

Bátorítani gyakran nem is olyan nehéz, hiszen sokszor apróságokon múlik. Egy barátságos mosoly, egy jól sikerült kis meglepetés, egy képeslap... A köszönömre franciául azt válaszolják, hogy „semmi-ség!” („de rien”). Ami nekünk csekélységnek vagy „semmiségnek” tűnik, másoknak néha nagy segítséget, de legtöbbször különleges bátorítást jelent. Mindenki tud másokat bátorítani, bátorításra pedig a másoknak ugyanúgy szüksége van, mint nekem.

Több mint szerencsés véletlen

Normandiai felfedező útjainkon egyik-másik tengerparti szakasznál megálltunk, hogy élvezzük a homokot, a tengert, a napot és a szabadidőt. Mielőtt megfürödtünk a tengerben, Tina általában levette a jegygyűrűjét, amit azon a bizonyos napon sem felejtett el. Lehúzta és a strandtáskájába tette. Abban a meggyőződésben, hogy a gyűrű a táskában van, hazautaztunk. Csak másnap estefelé, egy újabb tengerparti kirándulásnál vettük észre, hogy nincs ott. Alaposan megijedtünk! Hol maradhatott? Minden keresés hiábavalónak bizonyult! A gyűrű nem volt sem az autóban, sem a strandtáskában, sem Michael hátizsákjában, vagyis eltűnt!

Kétségbeesetten, csüggedten könyörögtünk imádságban és men-

tünk másnap újra a tengerpartra, oda, ahol a gyűrűt sejtettük.

– Uram, te tudod, hol van a gyűrű. Kérlek, segíts, hogy megtaláljuk!

A nullával volt egyenlő, hogy az erős szél és az eső után egy nappal megtaláljuk – mint egy gombostűt a szénakazalban. Ám ki tudja, talán mégis leadta valaki. A parton ezen a napon pontosan a „mi helyünkön” telepedett le egy család. Elmagaráztuk nekik, hogy egy jegygyűrűt keresünk, amelyet valószínűleg itt veszítettünk el. Kedvesen segítettek nekünk. Ám sem a sziklarepedésekben, sem a homokban nem csillogott semmi... Már éppen indulni akartunk a talált tárgyak irodájához, hogy jelentsük a veszteséget, amikor az asszony a gyékény alatt többé-kevésbé találmokra kotrászni kezdett a homokban.

– Ezt keresik? – kérdezte, és átnyújtotta Tinának a jegygyűrűt.

Kész csoda! A homok befedte, mintha Isten meg akarta volna akadályozni, hogy valaki megtalálja és magával vigye. Csak azért bukkant elő, mert az asszony hirtelen „véletlenül” keresgélni kezdett a homokban.

Isten figyelmét nem kerüli el semmilyen apróság, még a homokban rejtőző gyűrű sem. A bátorságunkat próbára tevő helyzetek csak alkalmak arra, hogy megmutassa nagyságát, gondoskodását és irántunk való szeretetét. Ez az élmény nagyon bátorított, mert újból átéltük: Isten meghallgatja az imádságot, és lehetetlen dolgokat is meg tud oldani.

Michael és Tina Eckstein, két gyermekük van. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Michael asztalos volt, Tina pedig ergoterapeuta; 2008 januárja óta vannak Franciaországban, először Párizs mellett tanulták a nyelvet, 2009 július óta gyülekezetépítésen munkálkodnak Normandiában.

Fontos tudnom, hogy elfogadnak, tisztelnek és szeretnek

Ahhoz, hogy az emberek a hétköznapi életben megbirkózhassanak az élet nehézségeivel, mindig szükségük van bátorításra. Ezt látjuk a Bibliában is. Sokszor olvashatjuk: „Ne félj, légy bátor, veled vagyok.” Nekünk, embereknek szükségünk van kapcsolatokra. Fontos, hogy beszéljünk egymással, kicseréljük a gondolatainkat és elmondjuk, mi nehéz, mi sikerült félre, mi okozott csalódást. Jó, ha van valaki, akinek őszintén elmondhatjuk, mit gondolunk, anélkül, hogy meg kellene szűrünk, mert nem tudjuk, a másik hogyan fogadja, és nem kell attól félnünk, hogy tovább mondja.

Anselm Grün „Kis könyv az igazi boldogságról” c. könyvében így ír: „Gondolataimmal úgy is bánhatok, hogy másokkal megbeszélem. A pszichológusok rendelői manapság azért zsúfoltak, mert nem merünk barátainkkal nyíltan beszélni önmagunkról, negatív érzéseinkről, szenvedélyeinkről, gyengeségeinkről és bűneinkről. Így sokan magukra maradnak gondolataikkal, sőt elfojtják azokat. Az elfojtott gondolatok azonban elkezdnek forrongani, míg egyszer csak robbannak. A kimondott gondolatok viszont elveszítik veszélyes és romboló hatásukat.”

Fontos tudnom, hogy elfogadnak, tisztelnek, szeretnek. Ha egy ember fontos nekem, akkor igyekszem találkozni, beszélgetni, együtt lenni vele. Ha valaki azt állítja, hogy a barátom, de határidőnaplójában nem talál időt számomra, joggal kérdezhetem, hogy igazi-e a barátságunk. A misszionáriusoknak kiváló lehetőségük van arra, hogy mint „bátorítók” biztassák az embereket, mert ismerik az Urat, aki az Élet, aki maga az élő reménység, amely nem ér véget a halállal, hanem örökké tart.

A legnagyobb kilátástalanság az, ha azt hisszük, hogy a halállal mindennek végérvényesen, a vi-

szontlátás minden reménye nélkül vége. Mennyire örülhetünk mi, misszionáriusok, mert ismerjük az Urat, aki legyőzte a halált és kijelentette: „Én vagyok a feltámadás és az élet!” Küldetésünk az emberek bátorítása és mennyei Atyánknak és Fiának, Jézus Krisztusnak a hirdetése, hogy a körülöttünk élők élő reménységet kaphassanak.

Június 25-én el kellett búcsúznom Alliaume asszonytól. Majdnem öt éve ismertük egymást. Ez a kis idősen hölgy nagyon meghatott, mert 92 évesen még gyalog tette meg a négy kilométert, hogy polgármesterétől elbúcsúzzon. Kijelentette, hogy nem hisz Istenben, sok mindent kétségbe von. Időnként meglátogattam. Egyre jobban megnyílt. Eleinte a „Jó vetés” naptárt olvasta, amit az év végén adtam neki. Aztán elkezdte olvasni a Bibliát. Előbb a barátságklubunkba hívhattuk meg, aztán már eljött az istentiszteletre és a bibliaóraira is. Bizalom ébredt benne, és sok mindent elmondott nekem az életéből. Sokszor mesélt a nagyapjáról. Édesanyja a gyermekeinek elmondta, hogyan halt meg a nagyapa. Az ágya körül álló gyermekeinek valami ilyesmit mondott:

– Nézzétek csak, milyen szép odafent! –, és meghalt. Édesanyja újra és újra ezzel a mondattal bátorította gyermekeit. Látogatásaimmal, beszélgetéseinkkel és a közös bibliaolvasással én is bátoríthattam ezt az idős hölgyet. Hálája és a köztünk kialakult barátság nekem is bátorítást adott.

Különleges ajándékot jelentett, amikor hittelt rá merte bízni magát Jézus Krisztusra, az élet Urára.

Az utóbbi időben, sajnos, nagyon feledékeny lett, hiszen 96 éves volt, ezért lánya egy idősek otthonába helyezte el.

A búcsúzásnál így szólt:

– Odamegyek meghalni.

Emlékeztettem, hogy akik Jézus Krisztusban hisznek, úgy mennek át egy másik életbe, mint egy ajtón keresztül, ahol az Istennel és Jézus Krisztussal való közösség vár rájuk. Lánya, sajnos, kijelentette, hogy ő ebből semmit sem hisz. Milyen kétségbeejtő e nélkül az élő reménység nélkül élni! Imádkozom, hogy az élő Isten valahogy jelentse ki magát neki.

Alliaume asszonynak nehezebbre esik beleszokni új körülményeibe. Búcsúzóul Dorothea Steigerwald kisplasztikájának, „Maradj az Ő gyermeke” képét adtam neki. Amikor telefonon beszéltem vele, elmondta, hogy a kép ott áll előtte. Emlékeztettem, hogy Isten kezében van az élete, aki megvédi, és úgy éreztem, ez megvigasztalta.

A misszionáriusoknak mindig bátorítást jelentenek a keresztyének imádságai. Hat hónapig tartózkodtam Németországban, és a hívő testvérektől, akiknek egy részét nem is ismertem, sok bátorítást kaptam, mert így biztattak:

– Rendszeresen imádkozunk Önért.

Franciaországban is hűségesen imádkoztak értem.

Nekünk, misszionáriusoknak természetesen nagy bátorítást jelent, ha az emberek érdeklődnek Isten Igéje iránt és Jézus Krisztust mint élő Urukat befogadják. Különösen hálásak vagyunk, ha tapasztaljuk, hogy az Úr Jézus előre gondoskodik róluk. Múlt évben gyakran találkoztam Beatrice-szal és együtt olvastuk a Bibliát. Határozottan kijelentette, hogy Jézus Krisztusban hisz és követi. Amikor novemberben elbúcsúztunk egymástól, nem sejtettük, hogy ez lesz az utolsó találkozásunk itt a földön. Április 15-én Isten 52 évesen egészen váratlanul magához vette. Nagy öröm nekünk és családjának, hogy tudhatjuk, otthon van az Atyánál.

Különösen nagy bátorítást ad az is, ha emberek hitre jutnak az Úr Jézusban, és azután készek a gyülekezetben szolgálni. Nagyon örültem, hogy Florence, Sidonie, Julie és Veronique segített az éves nagyakarításban, hogy házunkat előkészítsék a nyári táborozásra.

Szívből köszönjük németországi barátainknak, hogy imádsággal, ál-

dozathozatallal, levelekkel, látogatásokkal és a nyári programunkon való részvétellel segítenek és bátorítanak. Tavaly nagy lendületet adott, amikor még Japánból is jöttek keresztyének, hogy Franciaországban támogassák evangélizációs munkánkat. Hálásan köszönjük ezt a sok bátorítást!

Ruth Krause missziós nővér

Ruth Krause missziós nővér.

A velberti Bleibergquelle anyaház diakonisszája, 2000 óta Alençonban gyülekezetalapító és nők közötti munkában áll, előtte Franciaországban a marburgi traktátusmisszió keretében szolgált.

NÉMETORSZÁG

Áldás

Két ember – egy nem mindennapi feladat

Még jól emlékszem, hogyan „kirándultam” én, a zöldfülű misszionárius először egy világtól elzárt faluba. Május 2-ikát írtunk és eszembe jutottak otthoni májusi gyalogtúránk. Amikor azonban meglehetősen kifulladásra, vizes nadrágban (át kellett úsznunk egy folyót) és kiéhezve az üres faluban arra vártunk, hogy lakói hazatérjenek a kertjeikből, azon törtem a fejem, hogyan is kellene szólnom az emberekhez. Ma már nem szívesen beszélek róla, mert akkori fellépésem mai szemmel elég siralmasnak tűnik.

Kis idővel később az öreg Dulosz missziós hajó egyik evangélizáló csapata járt nálunk. A csapat főleg fiatalokból állt, akik éppen olyan kevés tapasztalattal rendelkeztek, mint én. Vezetőjük egy Szingapurból érkezett fiatal volt, aki az evangélizáló alkalmakat nagy nyugalommal és bámulatra méltó beleélési képességgel vezette. Mindig megtalálta a megfelelő szavakat a megfelelő helyzetben. Nekem úgy tűnt, mintha minden alkalommal órákat készült volna az igehirdetéseire. Ehhez azonban nem volt ideje, hiszen a nap 24 óráját együtt töltöttük és tudtuk, mire vagyunk képesek egy-egy nap. Akaratlanul is csodálattal töltött el ez a testvér.

Olyan egyszerűen azért nem tudtam lenyelni ezt a helyzetet, mert úgy képzeltem (ami valószínűleg „sokéves és nagy” élettapasztala-

tomnak tudható be), hogy nem tudok együtt dolgozni sem kínaiakkal, sem japánokkal, sem más ázsiaiakkal. Tulajdonképpen egyáltalán nem értettem, miért akar Isten olyan emberrel a segítségemre sietni, akit teljesen más fából faragtak.

Ámulva figyeltem, hogyan éli meg hitét a közös hétköznapokban és erősödik Urával való közöségben, imádkozásban és bibliaolvasásban. Közben időnként fogta a gitáromat és olyan énekeket kezdett énekelni (egyedül vagy inkább velünk együtt, mert gyakran önkéntelenül is csatlakoztunk hozzá), amelyek Urunkat dicsérték és Isten elé állítottak minket (azt hiszem, ma dicsőítő énekeknek neveznék). Lassacskán jobban megértettem, miért nem keresi a szavakat soha ez a testvér, ha bizonyosat kell tennie vagy igehirdetést kell tartania. Mindig Istennel élt, bármit tettünk is. Közben pedig egyáltalán nem volt zárkózott ember, vicceket is tudott mesélni és a felháborodott vagy aggódó kedélyeket könnyen meg tudta nyugtatni. El lehet képzelni, hogy elszégyelltem magam. Ezt igazán nem vártam egy ázsiaitól. Önkéntelenül is sokkal világosabban tudott a szívemhez szólni, mint legtöbb hazámfi vagy kollégám. Igazi barátok lettünk. Nagyon sokat tanultam tőle. Mit tegyünk, ha egy új faluba vagy ismeretlen emberekhez megyünk? Hogyan tartjuk nyitva a szemünket és hogyan szólítjuk meg az embereket helyzetükben? Azt is megtanul-

tam tőle, hogy az a legjobb, ha a nehéz vagy erőnket meghaladó helyzeteket rögtön, ott helyben, függetlenül a környezettől imádsággal fogadjuk (legjobb, ha közösen, hiszen különben észre sem vettem volna). Korábban nagyon tetszett nekem az a felfogás, hogy az ember leginkább a csendességében vagy külön ebből a célból összehívott imaközösségben imádkozik ilyesmért. Barátom azonban megmutatta nekem, hogy a hallgatóságnál észlelt figyelmetlenség, az alkalmon tapasztalható nyugtalanság, a közönség fáradtsága vagy nyilvánvaló lelki ellenállása miatt rögtön közösen imádkozhatunk. Így forrtunk össze lassan egy csapattá, testvérekké legalább hat különböző nemzetből. Az élmény nekem eddig semmivel össze nem hasonlítható, sőt lenyűgöző tapasztalat volt. Szinte szünet nélkül végeztük az evangélizáló szolgálatot, érdekes tapasztalatokat szereztünk, hajótörést szenvedtünk (jobban mondva kiürült a benzintartály) egy keskeny parti sávon, ahol szerencsére (inkább Isten gondoskodásából, ebben egészen biztos vagyok) állt néhány kunyhó, és az egyikből kaptunk négy liter keverékbenzint. Leégtünk a napon, tengeri betegek lettünk, de mindig időben odaértünk, ahová kellett, és a déli part lakóinál nyitott ajtókra és szívekre találtunk, amit addig még sohasem tapasztaltam.

Egyszer világosan éreztük a sötét hatalmak támadásait és megszállottakkal kerültünk kapcsolatba. Tud-

tam, hogy ez a terület számomra ismeretlen, ezért távol akartam tartani magam tőlük, amit meg is mondtam a barátomnak. Keressen magának egy másik munkatársat, aki ilyen téren több tapasztalattal rendelkezik. Barátom azonban máshogy gondolkozott és új látásra tanított.

– Ha van valaki, akinek nincs mitől félnie, az te vagy – magyarázta. – Jézusé vagy, ő pedig győzött, ne kezdj el magad harcolni. Állj egyszerűen Jézus mögé, hagyj, hogy Ő védelmezzen meg és mutasd meg az embereknek, hogyha a mindenség Urához jönnek, az Úr nem küldi el őket. Ha valóban meg akarnak szabadulni, és ha rá néznek, Jézus nevében el tudnak fordulni a sötétségtől. Ha nem tudják kimondani, a szájukba adhatod a szót. Csak mondják utánad! És sohasem felejtse el: Jézus győzött, rettegnek tőle a démonok és meg tud, és meg is akar szabadítani. Rendíthetetlenül bízz benne és ne engedd, hogy az ördög becsapjon! A Sátán legyőzött ellenség!

Azóta gyakran kellett a szavaira gondolnom és nem tudom, a segítségem nélkül hogy birkóztam volna meg ezzel a helyzettel akkoriban. Isten ismerte a hiányosságaimat, a tudatlanságomat, a féltelmemet, és olyan testvért küldött a segítségemre, aki a világ legöregebb, még tengerjárásra alkalmas utasszállító hajóján jött el hozzánk Pápua Új-Guineába.

A barátommal és csapatával töltött idő nagyon eseménydús időszak volt. Nem csoda, hogy ezek alatt a hetek alatt ért a legerősebb maláriaroham, amelyet addig kaptam, és azóta sem támadott meg közel ilyen he-

vességgel. Mégis a tanulás, a lelki bátorítás és az értékes tapasztalatszerzés nagyszerű időszaka lehetett számomra.

Amikor a hajó elhagyta Új-Guinea partjait, én is ott álltam a mólón és elbúcsúztam azoktól az emberektől, akiket nagyon megszerettem (akkoriban kb. 30 különböző nemzetből kerültek ki). Legtöbbször soha többé nem találkoztam. Már előre örülök annak az időnek, amikor Isten jelenlétében viszontláthatom őket (Jelenések 7,9). Megindult szívvel álltam ott. Fent, a második fedélzeten állt ázsiai barátom. Láttam rajta, mennyire megindult ő is és biztosan két szempár csillogott a könnyektől. Isten milyen nagy jóságát tapasztalhattam abban, hogy egy „nem megfelelő” testvért küldött egy „nem megfelelő” országból egy zöldfülű misszionárius bátorítására és lelki erősítésére! Igen, a barátom is észrevette, hogy itt Isten jósa két embert vezetett egy-

máshoz egy különleges feladat elvégzésére.

Egész missziói munkámban újra és újra fel tudtam használni, amit ezekben a hetekben tanultam. Ezek a tapasztalatok és tanítások sokat formáltak rajtam, és szívből hálás vagyok Istennek ezért a felmérhetetlen bátorításért.

Útjaink később újra és újra keresztetkérték egymást, bár óceánok választottak el egymástól. Mindketten szemmel láthatóan idősebbek lettünk, különösen a kislánya emlékeztetett arra utolsó találkozásunkkor, hogy Isten sok évvel ezelőtt egy szűklátókörű németet és egy kis ázsiait állított egymás mellé. Róla való megemlékezésül gyakran viseltem az idegen dzsekit, amelyet akkoriban kaptam tőle ajándékba. Még mindig ott lóg a ruhásszekrényemben és nagy becsben áll, bár úgy tűnik, az anyaga időközben összezugszorodott, vagy én lettem természetesebb. Már nem megy rám, mégis a szekrényben marad, és Isten jóságára emlékeztet, amely engem ebben az értékes testvériben keresett és erősített meg.

Gerhard Stamm

Gerhard és Brigitte Stamm: Gerhard a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt állami tisztviselő, Brigitte házvezetőnő és ápolónő volt, majd Gerhard a délnémet EC-Szövetség megbízottja lett. 1988 óta Pápua Új-Guineában végeztek missziói munkát: a gyülekezetépítésben és munkatársak képzésében vettek részt, 1999 óta emellett különböző evangéliumi egyházak és szövetségek koordinátora, hogy új-guineaikat készítsen fel Pápua Új-Guineán kívüli missziói szolgálatra. Jelenleg szolgálati szabadságon Németországban tartózkodnak.

A Doulos-csapattal

Az én szurkolótáborom

Néha, ha időm engedi, kocogó cipőben, kocogóknak való kilométer-számlálóval és pulzuszámoló órával felfegyverkezve elindulok otthonról, hogy körbefussam a környéket. Utam először a főút mellett vezet, majd lekanyarodik az olajpálma ültetvények felé. Az olajpálma ültetvényes parasztok már megszokták az izzadságtól csöpögő fehér ember látványát. Ha utánam fordulnak, arcukról mindig leolvasható a kérdés, hogy miért kell az embernek kínoznia magát, ha egyszer van autója. Ám ha a gyerekek megpillantanak, általában így kiáltanak:

– Uli, füttyülj!

Egy hangos füttyentés általában elég, hogy egész csapat gyere-

rek szegődjön a nyomomba. A kíséretemet alkotó gyerekek közül jó néhányan alig hat évesek. Nekik két-három lépést is meg kell tenniük, amíg én egyet lépek. Mindig hangos, ám mindenekelőtt vidám társaság. Míg korábban jó néhány újabb lépés megtételéhez le kellett győznöm önmagam, most mintha minden magától menne. Ebben a kis társaságban eszembe sem juthat, hogy feladom. A gondolat csak akkor kezd kísérteni, amikor újra egyedül rovom a kilométereket. Valószínűleg mindenki tapasztalatból tudja, mit jelentenek a többiek csodáló pillantásai. A sportolókat minden focimeccsen vagy minden futóversenyen az ujjongó nézők teszik egy lépéssel gyorsabban vagy egy másodperc törtrésznél fürgébbé. Ilyenkor megfede-

kezünk az erőfeszítésről, a sérülés fájdalomáról, és már csak az számít, hogy elérjük a célt.

A mindennapjaink nem mindig ilyen látványosak. Azok a csatlódások, amelyek a futónál az út egy-egy meredek szakaszát jelentik, felemésztik a bátorságunkat és a bizalmunkat. „Majd keresek egy másik gyülekezetet!” – gondol-

Közös futás

ja a lelkész, a misszionárius pedig a hazavivő repülőjáratra szóló jegy árát tudakolja. Nem egy házastárs kapta magát rajta, hogy azon gondolkodik, mennyivel egyszerűbb lenne egy másik társsal. A gyülekezeti serdülőcsoport vezetője talán azt mérlegeli magában, hogy megéri-e munkája a fáradságot. Ez az a pillanat, amikor nagyobb a kísértés, hogy bedobjuk a törülközőt, mint az akaratunk, hogy kitartsunk és elérjük a célt.

Pápua Új-Guineában végezzük a munkánkat, egy olyan országban, amelyben a malária mindennapos kór. Itt szinte mindenki szerzett már tapasztalatokat ezzel a betegséggel. Én általában négy napig nyomom az ágyat, míg erőm lassacskán vissza nem tér. Az ember azt még valahogy elviseli, ha sa-

ját maga beteg. Ám ha a gyerekeim szenvednek tőle, semmivé válik a bizakodás. Tavaly újra Jonathan esett bele. Magas lázzal nappalink díványán feküdt. Annette-nek, a feleségemnek tanítania kellett, és én maradtam egyedül otthon a fiammal. Amikor az irodából előre mentem a nappaliba, észrevettem, hogy a gyerek lázgörcsrel fekszik a díványon.

Ez életében már az ötödik volt. Az orvos megmagyarázta, hogy ebben a fiatal korban ennek még egyszer nem szabad bekövetkeznie. Az egész misziói állomáson mindenütt Annette nevét kiáltottam és a gyereket a hideg zuhany alá tartottam, hogy lehűtsem a testét.

Elsőnek a diákok és Kialo, egy bibliaiskolai tanító érkez-

tek házunkhoz. Jonathan öntudatlanul feküdt a díványon, én pedig tehetetlenül álltam mellette. Ebben a pillanatban a legkülönfélébb gondolatok villantak át az agyamon. Olyan országban kell-e dolgoznom, ahol a malária a mindennapi élet tartozéka? Egyáltalán megéri a fáradságot? Nem eleget áldoztunk-e már eddig is, amikor elhagytuk a hazánkat? Most még a gyerekek egészsége is rámenjen? Az ilyen fontolgatások általában akkor merülnek fel az emberben, ha a remény már alig pislákol.

Miközben ilyen és hasonló gondolatokkal álltam fiam ágya mellett, az egész misziói állomás a nappalinkba nyomult. A diákok mindnyájan ott a beteg körül csoportosultak. A gyülekezeti vezetők is eljöttek és Kialo ragadta magához a szót:

– Imádkozzunk együtt gyógyulásért!

Nappalink az imádkozás és a csend helye lett. Utána mindenki egyenként hozzám lépett, hogy azt kívánja nekem, amit csak az Úr tud megadni.

Nem hagytak magunkra ebben a pillanatban, ami többet ért, mint amit pénzzel meg lehetett volna fizetni. A diákok azért jöttek, hogy megosszák velünk a terhet és a gondokat. Közben nem hallgattak, hanem együtt tudtunk ahhoz imádkozni, aki a kezében tart mindnyájunkat. A terhet nem tudták levenni a vállunkról. Ezt továbbra is hordoznunk kellett. Mégis segítettek az Urat látni, aki a terheket hordozza. A sötét völgyön még mindig nekünk kellett átmennünk, ők azonban segítettek meglátni a fényt.

A bátorítás együtt hordozhatja velünk a terhet, de nagyon ritkán tudja levenni a vállunkról. Ezt csak Urunk tudja megtenni. A bátorítás sem tünteti el a nehézségeket, ahogyan a nézők biztatása sem veszi le a futóról a futás fáradságát. Ám megnyitja a szemünket, hogy a bajt, a nyomorúságot a megfelelő szemszögéből, mégpedig az örök, mindenható Isten szemszögéből lássuk. Az ilyen pillanatban talán újra betérhet hozzánk a „salom”, a békeség, amelyet csak Urunk tud adni. Ez a héber szó az alábbi mondatot rejti magában: „Minden jó lesz, mert Isten veled van!” A bátorítás ahhoz ad hitet, hogy bízunk abban az Istenben, aki ilyen békeséggel tud megajándékozni. „Akkor a világ újra egészen máshogy néz ki”, ahogyan olyan szépen tud-

juk mondani. Ezért remélem újra és újra, hogy kocogás közben találkozom kis barátaimmal. Ekkor lábakat adnak nekem és nem ritkán egy kicsit megédesítik a fáradságos testgyakorlást.

Ulrich Schmalzhaf

Ulrich és Annette Schmalzhaf:
négy gyermekük van. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Ulrich autószerelő, Annette ápolónő volt, majd Ulrich négy évig lelkesítő szolgálatot végzett a liebenzelli közösségi munkában. Nyelvtanulmányait Angliában végezték, 1995 óta Pápua Új-Guineában állnak missziói munkában, jelenleg Nyugat-Új-Britanniában a bibliaiskola vezetői.

MALAWI

Ki kit bátorít?

A nyelvtanulás során sokszor kellett ismételnem olyan mondatokat, amelyeket könnyen össze lehet keverni. Ilyenek voltak például a következők:

Ndinakulimbikitsani =
Én bátorítottalak téged.
Munandilimbikitsa =
Te bátorítottál engem.
Anamulimbikitsa =
Ő bátorította őt.
Tinawalimbikitsa =
Mi bátorítottunk titeket.
Simunawalimbikitse =
Ti bátorítottátok őket.
Anatilimbikitsa =
Ők bátorítottak minket.
Tinalimbikitsana =
Mi bátorítottuk egymást.

És így tovább ... Ki kit bátorít és kit bátorítanak a világmisszióban?

Ő bátorítja őket

Nemrég megint meglátogattott minket egy lelkipásztor, aki

kerékpárjával 37 kilométert tett meg a rossz, poros úton, míg ideért, Balaka kis városába, hogy a kis gyülekezetet bátorítsa, és problémáikban segítséget nyújtson. Én hetente egyszer teszem meg a 37 kilométeres utat, hogy serdülőknél tartsak órát a városkában és tanítssam a munkatársakat. Bár autóval megyek, nagyon fárasztónak tartom az utazást. Mennyivel nagyobb odaszánás kell ahhoz, hogy törött nyergű kerékpárra üljön valaki, amelynek nincs fékje, és a malawi trópusi hőségben elkerekessen a gyülekezeti tagokhoz! Ráadásul azt sem tudja, hogy otthon találja-e az embereket ...

Mi bátorítjuk őket

Marion Engstlerrel együtt látogatjuk a különböző gyülekezeteket és igyekszünk az embereket bátorítani. A fűtemplomokban vagy a házilag égetett téglákból épült kis templomokban énekelünk, imád-

kozunk, és együtt hallgatjuk Isten Igéjét. A gyülekezeteknek különleges alkalmat jelent, amikor a misszionáriusok eljönnek hozzájuk. Ebből láthatják, hogy nem felejtettük el őket.

Én bátorítom őket

Malawiban, sajnos, az a helyzet, hogy sokan vágnak mások tiszteltetére. A gyülekezetben vannak többé-kevésbé megtisztelő feladatok. A pénztáros, a gyülekezetvezető vagy a lelkipásztor feladatát szívesen elvállalják. Viszont templomot takarítani, gyermekeket tanítani, WC-hez gödröt ásni olyan nemszeretem feladatok, amelyeket szívesen átengednek az asszonyoknak és a fiataloknak! Ezért az a feladatom, hogy biztassam és rávezessem az embereket a keresztyén gyermeknevelés fontosságára. Nagyon kevesen tapasztalták saját maguk, mit jelent, ha egy gyermeket értékesnek tartanak és szeretnek. Itt elkép-

zelhetetlen az, hogy felnőttek gyermekekkel játszanak. Sok gyermek van, hiszen kell a munkaerjük és különben is idős korban ki látja majd el a szülőket? Ezért nincs abban semmi rendkívüli, hogy az istentisztelet résztvevői 60%-ban gyermekek. Most azonban 40 munkatárs azt tanulja, hogyan taníthatják a gyermekeket és hogyan mutathatják meg a kicsiknek, hogy Isten szereti őket.

Ők bátorítanak engem

Az „ők” az a sok gyermek, akik hetente a gyermekklubba (gyermek-bibliaórára) jönnek. A bibliai történetet sokan feszült figyelemmel hallgatják és kíváncsiak a folytatásra. Nagyon bátorító, milyen örömmel tanulnak. Már többször megkérdeztem, miért szeretik a gyermekklubot. Így válaszolnak: Mert ott Istenről tanulunk!

Ti bátorítotok minket

Be kell azonban őszintén vallanom, hogy egy idegen országban, amilyen Malawi, az első évek nem nagyon könnyűek. Az ember nem jól érti a nyelvet, teljesen mások az itteniek szokásai, fehér nőként az ember egyszerűen mindig feltűnik, kihasználnak, a szemembe hazudnak vagy meglopnak. Ezért aztán könnyen megeshet, hogy kedvünket veszítve lecsüggesztjük a fejünket. De éppen ilyenkor nagyon bátorító az a tudat, hogy Németországban imádkoznak értem. Egy elektronikus levél néhány bátorító szóval, levelek vagy egy kis csomag a postafiókban erőt ad a folytatáshoz!

Ő bátorít minket

Isten megbízatása és bátorítása nélkül azonban értelmetlen lenne az egész munka. A lelkipásztor

hiába tenne meg sok kilométert, a gyerekek nem tanulnának semmi lényegeset és mi, misszionáriusok hiába tanulnánk azt a rengeteg szót. Mégsem hiábavaló! Az Úr Jézusról szóló üzenet a legfontosabb, ezt kell hirdetnünk. Isten maga bátorított minket, hogy menjünk és hirdessük Igéjét. A legnagyobb bátorítás az, hogy az Úr Jézus megígérte: minden nap velünk lesz a világ végéig!

Damaris Rostan

Damaris Rostan, a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriuma bibliaiskolájának elvégzése előtt gyermekápolónő volt. Egy évig a LM gyermek- és ifjúsági munka felelőseként végezte munkáját, 2006 nyara óta él Malawiban, a nyelvtanulás után a gyermekmunkába állt be.

Egy történet is tud bátorítani?!

2006 februárjában koraszülöttként jött a világra. Édesanyja akkori férjével Malawi északi részén, az egyik nagy dohánytermesztő farmon dolgozott. Valószínűleg ez mentette meg az életét, mert a farmon jól felszerelt kis klinika működött. A Mohamed nevet kapta, és édesanyja gondoskodott róla. Apja azonban elhagyta a családot, amikor az aratás után visszatértek Malawi déli részébe. Mohamed anyja egyébként is csak a második felesége volt. Miért is törődjön vele, amikor újra a nagycsaládban laktak, ahol a kisfiú is felnőhet?

Mohamednek még négy nagyobb testvére volt, és legidősebb nővérének hamarosan saját gyermeke lesz. Vajon hiányzott neki az apja? Nem valószínű. Anyja gazdaságában mindig elég sok ember volt, akik törődtek vele.

Anyja, Sunday (vasárnap) asz-

szony jellegzetes vidéki nagycsaládból származott. Az asszony szülei pénteken a mecsetbe mentek és magukkal vitték gyermekeiket is. Összesen kilenc gyermeket, hét lányt és két fiút szült saját édesanyjuk, és családjaikkal ők alkották Mohamed szociális környezetét. Amikor Malawiban a lányok férjhez mennek, a saját családjukban maradnak, és rendszerint a férj költözik a feleségéhez. Ezért mindig újabb házakat építettek, így a kisfiú nem unatkozott. Édesanyja a faluban ahhoz a még aránylag nagy csoport asszonyhoz tartozott, akik nem tudtak sem írni, sem olvasni.

Sunday asszonnyal akkor ismerkedtem meg, amikor valamikor egyszer megkérdezte, nem tudnék-e neki munkát szerezni. Azóta hetente kétszer felsöpri az udvaromat. Ha van valami munka, máskor is segít nekem. Így Mohamed tör-

ténetét közvetlen közelből ismerhettem. Amikor a kisfiú beteg, anyja gyógyszert vagy pénzt kér tőlem, hogy elvihesse a kórházba. Amikor nem gyarapodik kellőképpen és erősen alultáplált, magammal viszem Livondéba a kórházba. Ott feltáplálják a gyermeket és súlyban is gyarapodik. Sajnos azonban 12–15 hónapos korában nem kezdett el járni, mint a többi gyermek, hanem csak ült és nézte, hogyan játszanak a többiek. Amikor két éves korában még mindig nem járt, javasoltam az édesanyjának, hogy vigye kórházba. Létezik olyan szervezet, amely segít a mozgáskorlátozottakon, és azt is hallottam, hogy kisgyerekeknek is segítenek, hogy megtanuljanak járni. Az anya kétszer is megpróbált segítséget kapni a hét kilométerre fekvő kórházban, de vagy nem a megfelelő emberekkel került kapcsolatba, vagy

azt mondták, hogy: majd... Ezért aztán csak várt és várt.

Az asszony több mint egy évvel ezelőtt egyik nap eljött hozzám és megkérdezte, nem tanítanám-e meg olvasni. Nagyon szívesen megtanulna, és nővére is csatlakozna hozzá. Első hallásra kicsit vonakodtam, mert egyszer vagy kétszer már mindketten nekifogtak, de néhány hét után abbahagyták. Ám továbbra is kérlelt, ezért elkezdtem velük egy kis olvasótanfolyamot. Mindketten hetente három vagy négy délután eljöttek hozzám, hogy gyakorolják az olvasást. Eleinte lassan haladtak, de mivel rendszeresen eljöttek, néhány hónap múlva már jelentkeztek az első eredmények. Velük együtt örültem és biztatónak találtam, amikor az első olvasókönyvet befejeztük és elkezdhattük a másodikat. Az olvasótanfolyam programját egy egyház dolgozta ki, amely egyszerű bibliai történeteket is beiktatott, és így a tanulók jobban megismerik a Bibliát és Istent. Mohamed majdnem minden alkalommal ott volt, amikor a két asszony a tanításra jött. Örömmel játszott az általam előhozott játékokkal, és végül már időnként fel is állt, hogy anyjába kapaszkodva néhány lépéssel próbálkozzon.

Ez a haladás és az a tudat is bátorította Sunday asszonyt, hogy néhány munkatársunkkal imádkozunk Mohamedért. Ezért kezdett járni az istentiszteletre. Eljött az asszonykörbe is, amit Csizomóban hetente egyszer tartanak, és amikor az istentiszteleten az asszonykórus énekelt, ő is lelkesen részt vett benne.

Ez engem is bátorított, és barátságunk erősödött. Mohamed csakugyan elkezdett járni, és anyjának már nem kellett folyton a hátán hordoznia a kisfiút.

2009 júliusában egyszer megint beszélgettem vele. Megkérdeztem, nem lehetséges-e, hogy HIV pozitív. Őt gyermeke három különböző apától származik, ezért nagy a veszélye annak, hogy megfertőződött. Biztattam, hogy a legközelebbi kórházban vizsgáltsa meg magát, amit két héttel később meg is tett.

A vizsgálat után Sunday asszony benézett hozzám, hogy megmutassa az eredményt: HIV pozitív. Ráadásul nemcsak ő, hanem Mohamed is. Vagyis mindket-

Sunday a fiával, Mohameddel

ten azzal számolhattak, hogy már nem sokáig élnek. Nem éppen bátorító hír, aminek hallatán könnyek szöktek a szemembe. Sunday bevallotta, hogy tudja, beteg és nincs esélye a gyógyulásra.

– De nem félek a haláltól – folytatta, és azt is elmagyarázta, miért nem. – Hiszek Jézusban és tudom, hogy a mennybe jutok!

Ezzel a bizonyossággal a HIV vírussal is lehet élni, és most abban reménykedett, hogy hamarosan kap gyógyszereket, amelyek

erősítik az immunrendszerét és javítják az életminőségét.

Másnap megint eljött hozzám. Szerette volna megmutatni a családjának, mennyire hálás, hogy Mohamed már tud járni, ezért ösztöszes keresztyén barátját meghívta egy ebédre és az azt követő istentiszteletre. Tudta, Isten segített neki abban, hogy Mohamedet jól el tudta látni, és fia maga is tett valamit azért, hogy végre tudjon járni.

Szívesen elfogadtuk a meghívását. A család háza előtt az udvaron tartott istentisztelet alatti éneklés és a rövid igehirdetés során nyilvánvaló lett Sunday asszony és az egész család öröme. Egyáltalán nem gondolt arra, hogy nem várhat hosszú életet. Megtanulta egyik napot a másik után élni, és engem is azzal bátorított, hogy az élet lényeges dolgaira tekintett. Eszembe jut egy idézet C. S. Lewistől: „Legyen a menny a célod, és megkapod hozzá a földet. Legyen a föld a célod, és mindkettőt elveszíted.”

Sunday asszony a mennyet tűzte ki célul, ezért tud örömmel és bátran

élni. Milyen jó, amikor az emberek fel tudják ismerni ezt az igazságot. Bátorítást jelent nekem is, hogy segíthetek nekik ezen az úton!

Margit Schwemmlé, a brakei bibliaiskolában gyülekezeti diakóniai szolgálatra készült fel, korábban adótanácsadó volt, 1998 óta él Malawiban. A nyelvtanulás után az asszonyok közötti munkába kapcsolódott be. 2003 szeptembere óta a Csizomo központban a hallgatók feleségeit tanítja.

Ki bátorít engem?

Férjem kilenc évvel ezelőtt hozta haza egy fagyos sztyepei télen. Teljesen váratlanul ott állt előtte egy bútorbazárban. Senki sem akarta elvinni. Minek is? A sztyepén az emberek nem holmi hintaszékben, hanem a padlón ültek.

– Ez a te saját széked. Csak a tiéd, és ha itthon vagy, senki más nem ülhet bele.

Micsoda megtiszteltetés a feleség, anya és háziasszony számára, aki a sztyeppén töltött egy év után még mindig úgy érzi, hogy inkább csődöt mond, mintsem eligazodna az új körülmények között!

A gyerekek komolyan vették férjem szavait. Sokszor meghatódtam, mert felálltak a székből, amikor beléptem a nappaliba.

– Gyere, ülj a székedbe és pihend ki magad!

A legkisebb aztán nem ritkán felmászott az ölembe és együtt élveztük a kis pihenőt. A hintaszék

távol a hazától egy kicsit a hazát jelentette nekünk. A gyerekek sokszor megkérdezték:

– Tulajdonképpen mi a haza? Nekünk is van hazánk?

– Az a te hazád, ahol éppen vagy – magyaráztuk nekik. Ez bátorságot adott a kicsiknek. Azóta sok idő telt el. Családunk időközben három földrészre szóródott szét.

A hintaszék már rég nem olyan szép, mint egykor. Kopott részeit takaró fedi. Az északon álló nagy ház már a múlté. Csinos házban lakunk egy egészen más országban. Szeretett sztyepei teleinket Isten hónapokig tartó hőségre és szárazságra cserélte fel. Fenséges hegyek vesznek körül – egészen másfajta bátorítást jelentenek, amelyet eddig nem is ismertünk.

Elég gyakran előfordul, hogy csüggedten ereszkedem a hintaszékbe és visszagondolok az elmúlt tíz évben kapott bátorításokra. Sok völgyön vezetett át minket Isten, és

mégsem szenvedtünk hiányt soha! Visszaemlékszem a sok emberre, akikkel megoszthattuk házunkat, néha kényszerből is. Visszagondolok azokra, akik életünket problémáikkal és sajátos egyéniségükkel gazdagították. Sokat fektettünk be, de még több ajándékot kaptunk. Jobb iskolánk nem is lehetett volna az életben.

Életünk tele van meglepetésekkel. Időnként túlsúlyban vannak a negatívumok. Olyankor a régi hintaszék az Atyára emlékeztet, aki mindent tud, mindent lát, és akinek csodálatos terve van az életemmel – akkor is, ha éppen most ezt nem tudom igazán elképzelni. Halkan a fülemből sújja: „És nem volt-e szép az életed Jézussal? Ne felejtsd el: az Úr mindig segített. Gyerünk tovább, bátran előre!”

Kívánom Önöknek is, hogy megtalálják azt, akitől igazi bátorítást kapnak.

Uta

Az én Istenem – a Bátorítóm

Újra és újra olyan helyzetbe kerülök, amelyben elszáll a bátorságom. Milyen jó ilyenkor, ha azt mondhatom magamnak: „Raikin, miért csüggedsz el? Bízz Istenben, mert még hálát adok neki az Ő szabadításáért!” (Zsolt 42,6). Az Úr Jézusban erős, kipróbált sziklám van, aki biztonságot, bátorságot és vigasztalást ad. Isten időnként Lelke által szól hozzám, hogy bátorítson. Többnyire azonban más embereket és körülményeket használ fel, hogy szerető, gondoskodó jelenlétét bizonyítsa. Álljon itt néhány példa:

Látható eredmények – a sikerek bátorítanak

A Nehémiás 3,38-ban szemünk előtt áll ez az elv: „De mi építettük a falat és fél magasságig el-

készültünk vele. És a nép újra neki-bátorodott a munkához.” Az eredményesség engem bátorít, dicséretre, hálaadásra és további szolgálatra lelkesít. Ezért tartom fontosnak, hogy mindig kicsi, áttekinthető szakaszokban lássunk munkához. Mi, misszionáriusok a mindennapokban időnként mégis alig látunk eredményt.

Aki valóban bátorít – a feleségem

Ismer engem, tudja, mi tesz jót nekem. 25 éves házasságunk gyümölcseit együtt élvezhetjük.

Nem ritkán előfordul, hogy megpróbálom gondolataimat a következő igehirdetésemhez orosz nyelven megfogalmazni, és közben majdnem kétségbe esem. Feleségem hirtelen ott áll mögöt-

tem és szeretettel átölel. Micsoda nagyszerű bátorítás!

Uta nagyon sokféle betegségen megy át. Alig akad néhány nap, amikor igazán egészséges. Isten válaszul imádságainkra időnként pillanatnyi gyógyulást ad. Ezzel újra és újra megmutatja nekünk, hogy mindent a kezében tart, még ha nem is értünk meg sok helyzetet. Feleségen nagy példaképem a szolgálatban való hűségben.

Hát nem szép az élet?

Az élet minden nehézség ellenére lelkesít. Néha felébredek éjszaka és szünet nélkül hallom, milyen szépen énekel a fülemlő. Milyen csodálatos a mi Istenünk, aki külön a mi kedvünkért megteremtette ezt a kicsi madarat! Amikor korán reg-

gel imádkozni megyek a templomba, megcsodálom a közeli négyezer méteres hófödte hegycsúcokat. A nap még alacsonyan áll, és ilyenkor csillogó tisztaságban mutatkoznak a hegyek. Hát nem szép az élet? Ha e hegyek alkotójának barátai vagyunk, mitől kellene félnünk?

Imatársaink bátorítanak

Amikor kishitűségem miatt egyszer megint fogyni kezd a bátorságom, amikor a problémák annyira megnövekednek, hogy eltakarják a valóságot, a Szentlélek emlékeztet azokra, akik nagy hűséggel Isten trónja előtt állnak értünk. Csodálkozva ismerem fel: hordoznak minket! Ez bátorságot ad. Barátaink imádságai újra és újra megnyitják előttem Isten felfoghatatlan, bátorító jelenlétét. A felhők felszakadnak és felfedezhetem: nem vagyunk egyedül.

A csalódások ellenére is nő a bátorságunk

Sok évvel ezelőtt láttam először „Az elfelejtett nép” című filmet. Nagyon hatásosan mutatja be, hogy Isten egy indiai törzsből a csődbe ment missziói munkát a misszionárius mindenbe beletörődő távozása után megáldja. Rocsunga Pudaite, akinek apját a misszionárius vezette az Úr Jézushoz, évekkel később nagy megerőltetések és nélkülözések közepette lefordítja törzse nyelvére az Újszövetséget.

A film végén látható Isten jósága, amikor a megöregedett, megtört egykori misszionárius találkozik Rocsungával. Eddig azt gondolta, hogy Indiában töltött sok éve időpazarlás volt. Csodálkozással fedezi föl a csalódott misszionárius, hogy ott, ahol mi, emberek feladjuk a reményt, Isten még távolról sem fejezi be a munkáját. Családunk minden évben legalább egyszer megnézi ezt a filmet. Isten a csalódások ellenére áldást hoz, ami bátorít.

A bátorságot (újra) meg lehet találni

Előfordul, hogy nekem is el kell döntenem: vagy elcsüggedek és abahagyom, vagy újra felállok és továbbmegyek. Ilyen helyzetekben egyrészt a feleségem, másrészt Isten Igéje bátorít. Az 1Thesszalónika 2,2-ben írja Pál: „Sőt, amint tudjátok, miután több szenvedés és bánthatalmazás ért minket Filippiben, a mi Istenünktől bátorságot kaptunk arra, hogy nyíltan hirdessük nektek az Isten evangéliumát sok tusakodás közben”.

Tanítás közben és sok más alkalmakkal igyekszem hallgatóimnak újra és újra megmagyarázni:

– Győzelmet akarunk, de ez harccal jár. Legyünk ezért hálásak a harcokért, amelyekbe Urunk beleenged.

Még soha senki nem ért el döntő eredményeket, aki nem élt át nehézségeket.

Az átélt változások bátorítanak

Ahogy már előbb említettem: az eredmények bátorítanak. Különleges bátorítást ad, amikor azok az emberek változnak meg a szemünk láttára, akiket az Úr Jézus ránk bízott. Bátorító, amikor gyülekezeti tagok készek beszélni és igazán megnyílnak, amikor fiatalok elkezdnek küzdeni bizonyos szokások ellen az életükben, amikor borzasztó családi körülmények között élők nem hagyják abba az imádkozást és reménykednek a változásban. Hónapokig egyetlen helybéli sem jött el például a templomba a reggeli imaóra. Most már hárman járnak rendszeresen.

Szabad tökéletleneknek lennünk

Szeretnék minden olvasónak útravalóul bátorítást adni 2010-re: mennyei Atyánknál szabad tökéletleneknek lennünk. Jöhetünk hozzá csüggedten minden fájdalunkkal és kételyünkkel. Ónála fellélegezhetünk, és terhek nélkül növekedhetünk. Szeretetével „megöntöz” minket, mi pedig szeretnénk úgy élni, ahogy a Példabeszédek 18,14a-ban olvassuk: „A férfiú lelke elviseli a maga erőtlenségét...” (Károli)

„Isten a mi szabadító Istenünk, az Úr, a mi Urunk kihoz a halálból is” (Zsoltárok 68,21). Utával megtanulhattunk bízni benne, még ha nem is mindig értjük meg. Ez balszam a léleknek és bátorsággal tölt el!

Raikin és Uta, három fiuk van. 2008-ig Raikin Mecklenburgban és Kazahsztánban volt lelkész, Uta fogtechnikus, 2008 óta élnek a LM kiküldetésében Közép-Ázsiában.

Betörés, hernyók és lámpafüzérek

A teendőim között a hét elején azt olvasom, hogy cikket írni a Mission Weltweit-be. Mellettem fekszik a tájékoztató lap a témákkal és a beküldési határidővel. Mit is írhatnék a „bátorítás” témájához? Jelenleg érzelmileg inkább lejtmenetben érzem magam. Feljegyzek néhány gondolatot és eseményt, de nincs igazán jelentőségük. Elkedvetlenül hagyom abba. Istenhez fordulok és leteszem elé a gondomat.

Következő reggel Isten emlékekkel ajándékoz meg. Néhány héttel ezelőtt egy olyan képriportot néztem meg, amely fiatal japán családról szól: apáról, anyáról és két lányukról. Szép lakásban laknak, a gyerekek aranyosan játszanak. Látjuk, amint az anya a lányát zongorázni tanítja, és a gyerekeket a konyhában bevonja a munkába. A kamera elkíséri a férfit a munka-

helyére. Semmi különös – vagy talán mégis?

De igen! Az apa és az anya elveszítette szeme világát, mégis eleget tesznek a családra váró feladatoknak. Az asszony elhatározza, hogy énekesnőnek képezteti magát, és többször meghívják fellépésekre. Férje munka után egy barátjával találkozik. Mindketten sportöltözékben láthatók. A két férfit nemcsak a közös kedvtelés köti össze, kézzelfogható kötelék közöttük egy szilárd szövetkarika, amelyet mindketten erősen fognak. Így indulnak futópályájukra valahol Tokióban. S. úrnak nem elég az estéknévti futás. Egy hosszútávfutó versenyen vesz részt. Fotósok kísérik a futókat. A páros már sok kilométert hagyott maga mögött. Hegynek felfelé futnak, arcukon látszik az erőlködés. Kijelölt helyeken önkéntesek állnak, akik a futókat ivóvízzel látják el és biztatják. A sportolók felfrissülve futnak tovább. S. úr nem elsőnek fut a célba, még saját legjobb idejét sem teljesíti, de célba ér.

Ennek a két maratonfutónak a képében felismerem siraokai gyülekezeti munkám időszakát. Ahogy a vak ember barátja, aki látott és vezetni tudta társát, eszembe juttatta, hogy Isten állandó kísérőm volt. Látta a célt, hatalmas kézzel és biztosan vezetett. Az út szélén újra és újra felfrissülés várt bátorítások formájában, amelyek a futás folytatására biztattak.

Mimura úr feleségével kezdettől fogva velünk futott. Segítettek az istentiszteleteken és a gyermekmunkában. Megbecsült barátaink lettek. Időnként hosz-

szú telefonbeszélgetéseket folytattunk. Együtt neveltünk, sírtunk és imádkoztunk. Aszano asszony és az Isi házaspár is sokat és szívesen segített, hogy gyermekek és felnőttek hallhassanak az Úr Jézusról.

Amikor Siraokában laktunk, egyik éjjel betörték hozzánk. Csak reggel vettem észre a különös nyomokat, amikor lementem a földszintre. Természetesen gyorsan körülnéztünk, megvannak-e az értéktárgyaink, de azok mind a helyükön voltak. Úgy tűnt, hogy a kéretlen látogatónak nem volt túl sok ideje... Ezen az éjszakán az emeleten alvó legkisebb kislányunk felébresztett. A zaj valószínűleg megzavarta a betörőt, és lakásunkat a nappali verandaajtaján át elhagyta. Amikor elmondtuk a gyülekezetben, valaki egy borítékot nyújtott át nekünk pénzzel. Ez jól esett. Semmit nem vittek el tőlünk, és most még kaptunk is valamit.

Egy másik bátorítást egy vásárnap délelőtt kaptuk. Természetesen nem a röviddel az istentisztelet előtt történt autóbalesetre gondolok. Egy asszony nem vette észre kisbuszunkat, és mindkét autó karosszériasérülést szenvedett. Értesíteni tudtam férjemet, akinek a templomban az igehirdetést kellett tartania. A baleset ügyintézésére Takeda urat küldte a gyülekezetből. Amikor a rendőrség felvette a jegyzőkönyvet és eltávozott, Takeda úr ragaszkodott ahhoz, hogy vizsgáltsam meg magam. Tudta, hogy gyermeket várok. Velem és a még meg nem született gyermekkel való törődése mélyen megindított.

Később, a karácsony előtti napokban rám bízták a nők karácsonyi ünnepségén a kreatív rész előkészítését. Már novemberben elkezdtem vásárolni a lámpafüzérek

készítéséhez szükséges anyagokat. Egy barkácsboltban papíriveket vásároltam és speciális ragasztószalagot rendeltem. Találtam néhány megfelelő lámpafüzért is. Minél jobban közeledtünk az ünnephez, annál többen jelentették be részvételi szándékukat. Nagyon nyugtalan lettem és aggódtam. „Honnan kaphatom meg a még hiányzó sok lámpafüzért?” Ezen a délutánon Isi asszony telefonált. Miután válaszoltam kérdéseire, elmondtam neki aggályaimat. Megígérte, hogy esti bevásárlásánál benéz egy üzletbe. Ott csakugyan kedvező áron megkapta a még hiányzó lámpafüzereket.

Gyülekezeti feladataimhoz egyes takarítási munkák is tartoztak. Én láttam el a növénytarolókat, törődtem a szemetes kukák tárolóhelyével és söpörtem a templom előtti parkolókat. Egyik nap észrevettem, hogy a lépcső melletti fát hernyók lepték el. Nemcsak a levelek fonákján lehetett látni az állatkákat, hanem „hagyatékuk” naponta elborította a parkolót is. Ráadásul a hernyókkal való érintkezés bőrkiütést okozott. Amikor egyik vasárnap a gyerekekkel visszaérkeztem a bőrgyógyásztól, a gyü-

lekezethez tartozó egész Jamasita család azon munkálkodott, hogy a hernyóinváziót megszüntesse.

Németországi családjaink és barátaink is kigondoltak néhány „útmenti frissítést”: sok, kedvesen összeállított kis csomag – nemrég jött egy csomag nagyon sok kis perccel –, levelek, e-mail-ek és telefonhívások. Azok is bátorítanak

Miyuki a fiával, Kentaróval

minket, akik hűségesen imádkoznak értünk és a gyülekezetért, és pénzadományaikkal is segítenek.

Isten Miyukival, japán barát-nőmmel való barátságomat is arra tervezte, hogy biztatást és feladatot is jelentsen nekem. Gyakran eljött hozzánk fiával, Kentaróval, látogatta a mama-gyerek kört és részt vett egy kezdő bibliai tanfolyamon. A tanfolyam alatt a közeli parkban

Kentaróval játszottam. Ott találkoztunk egy asszonnyal, aki éppen a kutyáját sétáltatta. Kedves beszélgetés alakult ki közöttünk, és szóba jött a karácsony is. Meghívtam a női karácsonyi ünnepségre, és azzal az ígérettel búcsúztam el tőle, hogy postaládájába bedobok egy meghívót. Óriási örömet jelentett nekem, amikor Mijaszaki asszony csakugyan eljött, de nem állt meg ennél az egy jövetelnél. Attól kezdve hűségesen jött a heti bibliaórákra és az istentiszteletre is. Öröm volt látni, mennyire megnyílt Isten Igéje előtt. A kezdő bibliai tanfolyam után eldöntötte, hogy részt vesz a keresztes előkészítőn is. Lányával, Mareikevel együtt 2008. június 29-én megkezdte.

A missziói szolgálatban a legnagyobb bátorítást az jelenti, amikor emberek tudatosan eldöntik, hogy az Úr Jézussal folytatják életútjukat.

Peter és Susanne Schlotz, három gyermekük van. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Peter banktisztviselő, Susanne gyermekápolónő volt, 1992 óta Japánban élnek, a nyelvtanulás után gyülekezeti munkába álltak.

Ameddig a nap melegíti a földet

Egy régi mondás szerint: „Isten néha görbe utakon is egyenes vonalat rajzol”. Ez akár Mivakóra, az oiszi gyülekezet egyedülálló tagjára is ráillik. Nem mindig volt egyedülálló („szingli”), egy darabig egy német ember felesége volt. A férj a házasság feltételül szabta, hogy jövődöbéli felesége áttérjen a keresztyén hitre. Mivako beleegyezett és egy evangélikus templomban megkeresztelkedett anélkül, hogy fogalma lett volna a ke-

resztyén hitről és a Bibliáról. Házasságuk azonos vallásuk ellenére csődbe jutott a kulturális ellentétek miatt. Amikor az oiszi gyülekezetben megismerkedtem vele, nagyon nyíltan beszélt velem és elmesélte élete történetét. Csodálkoztam is rajta, hiszen egyik honfitársammal fájdalmas tapasztalatokra tett szert. Ő azonban azt mondta, hogy nem táplál keserű gondolatokat a németekkel szemben. Bár megkezdte csak külső formásá-

got jelentett, átélte Isten kegyelmes belenyúlását az életébe. Kapcsolatba került az oiszi gyülekezettel és örül Jézus Krisztusban, Urában talált hitének.

Mivako egy tokiói egyetem könyvtárában dolgozik, és minden érdekli, ami történelemről szól. Meghívott egy tanulmányútra Jokohamába, ahol megnéztünk egy nagy kiállítást, amelyet a város 150 éves fennállása alkalmából rendeztek. Jokohama 3,5 milliós la-

kosú kikötőváros. Tavaly volt 150 éve annak, hogy Perry amerikai admirális flottájával befutott a város kikötőjébe, és arra kényszerítette Japánt, hogy nyissa meg kapuit a Nyugat előtt. Ez az évszám úgyszólván az újkori Japán megszületésének órája. A 150-es szám azonban nem csupán Japán megnyílását jelenti a világ többi része előtt, hanem a japán protestantizmus történetének kezdetét is. Miután Francis Xavier jezsuita pap elhozta Japánba a katolicizmust, 1626-ban betiltották a kereszténységet, és a szigetország teljesen elzárkózott mindenféle külföldi befolyás elől. A keresztények vagy megtagadták, vagy titokban gyakorolták hitüket. 1640-ben Japán a következő üzenetet küldte külföldre: „Ameddig a nap melegíti a földet, egyetlen kereszténynek sem engedjük meg, hogy országunkba tegye a lábát.” 1854-ben következett be a fordulat, amikor Perry admirális embereivel Japán földre lépett. Kemény tárgyalások után Perry kereskedelmi megállapodást eszközölt ki Japán és Egyesült Államok között, és feltételül szabta három japán kikötő megnyitását. Ezzel az ország elszigetelődése békés úton ért véget. 1859-ben megnyitották az amerikai követséget, és a kereszténység elleni rendelkezések érvényüket veszítették. Japán mégis csak 1871-ben hirdette ki a vallásszabadságot.

Az ország újbóli megnyitásával az első protestáns misszionáriusok is megérkeztek az országba. Ezek az emberek égő, imádkozó szívvel várták, hogy Isten

nyissa meg ennek az országnak a kapuit az evangélium előtt. Az első misszionáriusok között volt Williams a püspöki egyházból, a baptista dr. Brown és a református McCartee. Ez utóbbi olyan keresztyén traktátust fogalmazott, amely mint az első keresztyén irat vált ismertté. A protestantizmus legnépszerűbb képviselője James Curtis Hepburn orvos volt. Misszi-

Hepburn missziós orvos házaspár

ós orvosként 1859-ben érkezett Japánba és a japán nép között nagy tiszteletnek örvendett. Orvosi és evangélizációs tevékenysége mellett kutatta a japán írást is, és olyan módszert fejlesztett ki, amellyel a japán írásjeleket át lehet írni latin betűkre. Ezt a módszert még ma is az ő neve fémjelzi. 1880-ban befejeződött az Újszövetség fordítása, majd hét évvel később az Ószövetségé is elkészült.

Ma a protestantizmust Japánban 42 felekezet képviseli, ide tartoznak a baptisták, az evangélikusok, az anglikánok, a metodisták, a mennoniták, a reformátusok, az Üdvhadsereg és a pünkösdi egyház. A JECA (Japan Evangelical Christian Association = Japán evangéliumi keresztyén szövetség), amelyhez a liebenzelli gyülekezetek is tartoznak, egyike a japán protestáns egyházak szövetségének.

Jokohama kikötőváros 1859-ben a „világ kapuja” lett. 2009-ben, tehát 150 évvel később, az óriás város ezt az eseményt kulturális rendezvényekkel és mindenféle figyelemfelkeltő eredménnyel ünnepelte. Ehhez képest a protestantizmus jubileumi ünnepségei kissé szerénynek tűnnek. Jokohama kikötőjében a „Pacific Hall”-ban mégis mintegy 4000 keresztyén gyűlt össze és együtt énekeltünk dicséretet Istennek mindazért, amit a történelemben cselekedett. Mindenféle helyzetet és eseményt felhasznál arra, hogy az emberek megismerjék Jézus Krisztust mint Urukát és Megváltójukat. Mivako is átélte, és időnként saját életünkben és mai világunkban is tapasztaljuk, hogy emberek térnek meg.

Christa Ulmer missziós nővér, korábban titkárnő volt. Bibliaiskolai képzés után belépett a Liebenzelli Misszió diakonissza szövetségébe. 1980-1993 Japánban gyülekezetépítő munkában vett részt, 1994-1995 a rendfőnöknő asszisztense, 1996 óta újra Japánban végez gyülekezeti munkát.

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). * A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu